

unu

avantgardă literară

■ ■ ■ iulie 1928 ■ ■ ■

No. 4

lei

colaborează: george bogza, victor brauner, filip corsa, madda holda, al. marius, moldov, sașa pană, stephane roll, ion tăutul, ilarie voronca, 45.

Plins cu stînci

MIE

Iebedomader, eu pling cu stînci
testrămări
rguduiri

Rombic la margini de pămînt
sufletul pipăie
înfuri de vînt.

Blestemul înșeapă
Dumnezeu curge și se împrăștie pe jos
Helas, suflet de om nebulos.

Ochii pun petice
dureros de prismatic privesc
rătăcesc
iar sufletul sub univers
cum omul sub cobiliță.

1927

george bogza

Compliment

lui Filip Corsa

Desigur
cerbii au primită pădurea
păsările înpletește coadă vîntului
și de 365 de zile
brazii sărbătoresc crăciunul;

Mai încolo soarele a roșit
—(Ca miresele noaptea)—
Hai!

Vino cu mine și fi curagioasă:
Am avut grija dinainte să mă omor
Haiducii (ingerii codrului)
Dorm pe patul lor de pușcă
Prietenii mi-i port ca floarea reginei la butonieră
E un struț speriat în piept inima
Iar ochiul un trecător pe calea laptelui

1928

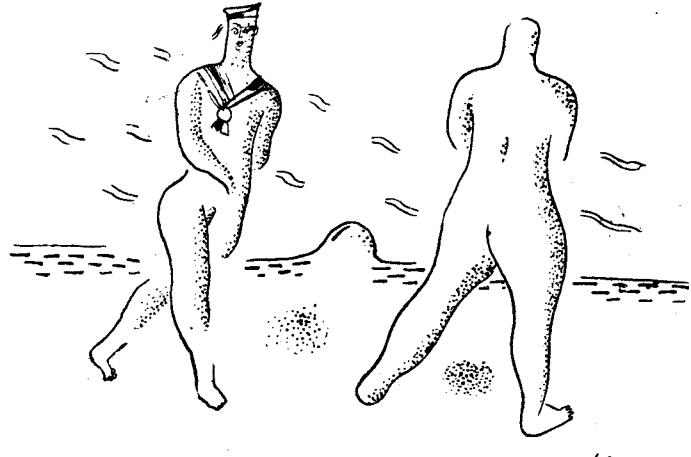
al. marius

Fructieră

Așa se conjugă mugure—mugure;
fruct plăcăsit—nuntă sub pămînt;
la dejun etajera deschide un strugure
și miezul conjugă din sticlă un cint.

filip corsa

VICTOR BRAUNER :

DESEN

Spleen motivat

Spleenul în raid Aix-Calcuta
Ce admirabil aparat Goliath!
Ziua s'a umplut ca un vestiar și
Spleenul poartă altfel fericirea—știi?

A sunat una—două—trei—patru
Becurile vor invia la ora șase
Corul incendiază îndrăgostijii
Urlă clasa—la Nord lupul caută

Spleenul din caldele solstiții
diafragma precit sensibilă și precaulă
biziute muște și spleenuri prin clase

filip corsa

LINII FRÎNTE

KAKRAD

Kakrad e un cioc cu sfirc,—afirnind ca un monoclu pe
sfoară—pe ceafa celui mai mare creator de statui vii pe socluri
de geniu, cari împiedică circulația automobilelor.

Intr'una din zilele glorioase ale vieții sale, scoborînd în corabia
lui Noe, a tăiat cu ascuțișul inteligenței sale un smoc de păr
din bărbăa venerabilului bătrân, și își făcu ciocul veșnic, după
ce'l spălă 40 de zile în apa potopului, spre a deveni alb și
mătăsos.

Apoi tapetă cu vată grajdul și grădina zoologică și nvîrtin-
du-se pe un tobogan, începu o discuție savantă cu toate animalele
și păsările din corabie, urinînd între timp fabule amestecate cu
plumb topit în ghiaja familiei și stropind cu o scuipătoare de
buzunar 6000 bucăți de hîrtie, cari nu se mai puteau întrebuița
în alte scopuri.

Cînd porumbelul aduse ramura de măslin, Kakrad, ieși
din corabie și deveni apostol, după ce în loc de picioare avea
o catedră, iar în spate căji-va saci cu diferite cutii goale de
conserve.

Astfel făcut, se'nfășă la porșile cerurilor unde solicită o
audiență, fiind imediat primit în grădina cu straturi de zarzavat,
care servea de stațiune climaterică celor ce n'au fost membrii
academilor.

După terminarea audienții, ce durase mai multe decenii,
se'ntoarse călare pe ochelari în sinul familiei și obșinu drept
premiu o subvenție din partea recunoscătoarei patrii.

Spre a se impune preluindeni, el își făcu sute de cioculește aidoma cu al său, pe cari le așeză în diferite consiliu, unde autoritatea ciocului îi aducea pe tăvă, respectul unanim.

Scrierile și dialogurile sale—bazate pe principiul gravitației—ejaculale, erau imediat legate cu plumb, spre a sta în cap totdeauna.

Totuși viermii, începînd să-i roadă rugina geloziei, îi ciuguleau în fiecare săptămînă un fir din simbolul personalității sale.

In anul 1968, încărcat de glorie și ani, se așeză într'un borean cu alcool—alegindu-și domiciliul pe un raft din muzeul zoologic—și rămase în stare naturală, în atitudine de profet iluminat. Se poate vedea și acum pe genialul om, cristic, orator și poet al animalelor, îninând în brațe un car macedonian plin cu arici, la muzeul zoologic, secțiunea cefalopeczilor.

moldov

Adevăratele aventuri ale lui Tirăliră

Tirăliră e o perucă și ventuză cari se aplică din cînd în cînd pe gura unui clarinet ce-l poartă înșurubat la subțioara mînii stîngi. Pe cap poartă o gambetă pe care o întoarce în timp de ploaie, strîngînd astfel o cantitate suficientă de apă spre a se putea plimba cu o barcă construită după sistem propriu (G. M. B. H.). Tirăliră urăște femeile pentru că nu tac în timpul zilei și numai noaptea aiurează; deaceea în plimbarea cu barca ia tovarăși o știucă și un morcov cu cari se ia la întrecere pentru a ciștiga derby-ul tacerii. Cînd e înfuriat, astă foarte rar, Tirăliră lovește de trei ori în pămînt cu dreptul și sună din niște chei—atîrnate la o coapsă—cu cari descuie sufltele oamenilor.

Ultimul taifun a împimat cabanei saie o mișcare ascendentă spre Nord-Infiniț. Presimțind gîndurile Celui ce ordonase acest raid, îi jucă o farsă asvîrlindu-se spre pămînt. În cădere, clarinetul lui Tirăliră sfărâmîndu-se, acesta de jale își făcu o groapă cilindrică, se băgă pînă la cap, stînd astfel trei-zeci-trei zile și nopți cu un ochiu deschis spre Dumnezeu și unul spre sine. Cînd ieși, din groapă pielea sa se metamorfozase într'un țesut impermeabil.

A doua zi, se vîndu primului fabricant de water-proof-uri întîlnit în cale.

madda holda

Rp.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CUVINTE PE MISIP

pentru Ly

Deși trecuse ora de consultație, privirea și glasul femeii m'au hotărît s'o însotesc acasă. Avea un fiu bolnav. Totdeauna vizitez pacienții proaspăt ras; barba neîngrijită indispune. Un bărbier atașat persoanei mele se află în camera din stînga cabinetului de consultație, cu pămătuful—drapel de frîscă imaculată—în dreapta.

După o oră mă aflam lîngă bolnav, un tînăr între 16-18 ani. Sta la masă, cu capul înfășurat într'o cîrpă umedă și mîzgălea cu creionul o coală. Scrisul?: aidoma copilului de 2 ani cînd intră în posesia unui părete sau bucăți de hîrtie și a unui grafit. M'am interesat. Era analfabetism și nu agrafie.

I-am ridicat imediat compresa, fiind adversar convins al acestui nenorocit și perimat sistem pentru îndepărtarea căldurii și durerilor tidvei. Bolnavul e gratificat cu o boală nouă — *hydrocefalia* — apa trecînd în cap în virtutea osmozei. În cel mai fericit caz, bolnavul rămîne tîmpit prin diluarea substanței cenușii (cum se întîmplă după un atare tratament în meniginită). Cefalalgia e necesară omului: îi amintește și dovedește existența capului (un confrate a făcut de curînd o comunicare la Academia de Medicină din Paris asupra procedeului personal pentru provocarea durerilor periodice de cap. Premiul Nobel pe 1929 îi este asigurat).

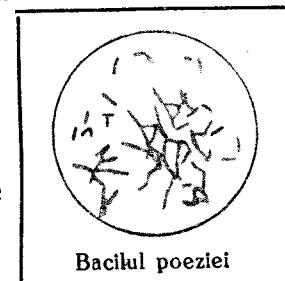
Bolnavul mai prezenta febră zilnică vesperală, pentru mine foarte elocventă: boala era în *sînge*. I-am luat printre înțepătură fină în lobul urechii cîte o picătură roșie, le-am intins pe două lame, grăbindu-mă spre cel mai apropiat laborator de analize bacteriologice.

Ultramicroscopia cît și analiza microscopică—(microbii, decentri prin hereditate, nu apar înaintea ochiului nostru indiscret și chromatofil decît în vestmînt colorat violent)—mi-au adeverit bănuiala. Sîngele era infectat cu **BACILUL POEZIEI**.

Am comunicat mamei că fiul are nevoie să învețe de urgență abecedarul și vindecarea va veni automat. Chiar din sara două frecvență un curs pentru adolescenți. În momentul cînd posedă 24 litere, versurile începură să se înșire vertiginos. Cu aceeași răpeziune scăzî febra și cefalalgia poetului sub presiune.

Drept onorariu îmi închină prima odă. Se poate admira în mărime naturală pe păretele de lîngă bibliotecă.

săsa pană

ilarie voronca

ULISE

dimineață își freacă sinii tari de fereastră
 perdelele se apropie se îndepărtează ca două armate
 în curind va veni ceaiul
 și nu ști dacă TU vei fi acel care îl va bea
 dar scrii un imn acestei băuturi de culoarea frunzelor
 toamna săngelui răzbăte prin cornul de vînătoare
 un cerb înaintează în desenul zilei
 vizuinele se deschid ca bricegele
 zmeură și fragi umezesc pașii

CEAI arșită cu buruieni și coacăze
 răcoare în căldură binecuvintare de rubin
 voia și împărăția ta facă-se
 culoarea ta e a cîrnii trecute în spin

tu eşti sala de lectură de baie a săracilor
 tu dai la ora patru sărulul de mamă copiilor orfani
 împrumuți înălepiciunea vracilor
 și pui gîțului pe dinăuntru o salbă roșie de bani

CEAI care desfășă limba și măruntalele
CEAI care micșorezi bolnavilor suferința
 ierburi sălbaticice din noi răutatea oamenilor tăie-le
 adu în ficatul și în rârunchii mei liniștea umilința

ceai dăruit refugiaților ruși
 ceai în grădini publice pe scaune de lemn
 ceai celor supuși și celor nesupuși
 ceai pe toate buzele uscate ca o cruce de lemn

ceai binecuvintat ceai ca boschet în duh în os
 tu te împărți precum cuvintele uneori uitarea
 cerul era de culoarea ta cînd l'au răstignit pe hristos
 în apele tale se sărută aerul marea

din indii te-au adus misionari
 iarba ta eră coaja rănilor tămăduite
 dar pirați au atacat corăbiile mari
 singele s'a amestecat cu apele vuite

tu ai profetit revoluții din pîntecul samovarului
 tu ai trecut ca o mînă prin gîljej prin mîni
 în siberia în jurul tău ca în jurul altarului
 s'a rumenit glasuri și pîni

ceai ca drum tăiat în calcar
 ducind în răcoarea frunzarelor stîncilor
 ceai sorbit în desghet de făură
 în clătinarea de mușetel a lămpilor

ceai din după amiezi de primăvară din după amiezi de iarnă
 ceai cu tăpsane de toamnă roșcovană
 la întoarcere la conac în pocnet de armă
 și prepelicari cu limba de un cot în goană

ceai din mîna ca o privire a mamei pe ceardac la soveja
 pădurea vuiește și în jur troznesc amintirile docarul
 porfile de stejar bătrîn se deschid
 intră factorul

și tresală inimile ca la hora hanului
 citești veștile fratelui dela cernăuți
 stelele se desghioacă precum alunele verzi
 cerul te înfășoară ca un briu oltenesc

arborii numără cît pot
 apoi umbrele umblă în virful degetelor
 glasul mamei a suferit s'a boltit
 și ca o fintină se adincește se intunecă

ORA CEAIULUI

fragment din poemul cu acelaș titlu, imprimat pentru 206 iubitori de literatură integralistă. „Poemul: o șea năzdrăvenă, o scuturi și nechează armăsarul mîncind jăratec”.

SCURT-CIRCUIT**ILARIE VORONCA**

E incendiul care a desfăcut cele mai brusce ravagi. O șapnelă poenind prin iarbă, sfîrteca picioarele gușterilor și s'au aprins, eşind ca rochiile, pe fereastră, flăcări. Vîntul linsea sarea cerului sdrelindu-și de stele limba, înăsprind mătasa, care plopii în frunze și-au însușit-o. Dar etajele se surpau peste epurii de casă, panele începură singure să cînte, învîrteau fotoliile un vals, oglinziele se legînau ca apele cu gondola nufărului în sere nadă; iar din bufete farfurile săreau, închipuind o clipă în aer lună și se aplaudau între ele.

In foc cu pumnii de jar Voronca, trîntea ușile, închizînd și deschizîndu-le pentru *ora ceaiului*. Fiind de asbest n'a ars în propriul lui incendiu. Un purgator trecea cu el prin lîrica noastră, cădeau ca dudele pedagogii și se sfîrpea o poezie scrislatinoasă, înfinsă peste o bleagă mediocritate. Cu o locomotivă sigură în condei, Voronca e azi un poet cu gări și itinerarii proprii. Cine va culeza să-l conteste? Cine ar putea, dintr-o lume mioapă, nega strălucirea vie din poemele lui ca animalele? Purbind un vis cu unghiile înspite în coapsă, convulsiile din el l'au trezit la o auroră care uiștește, deslegind puhoialele peste munjii unor ideale desfaceri. Iată de ce, dragă Ilarie, volumul tău **ULISE** despiciind din strigăte pădurea unei voci, deschizînd în aer garderoba păsărilor — e un anotimp printre noi.

Și se deschid paginile arate în cer ca ogoarele. Cum a sătuit ochiul tău să vadă și să domesticească, pe brazdă, baletul ciocîrlilor și să umple fără șovăire un glas rotund de autentic poet? Și am strigat: un tenor cu gîljejul de argint și azur cîntă în aceea megesor; un arhanghel se convulsionează printre oameni, frigindu-se în zăpezi; o poezie ca o pasăre e închisă în această poezie; o fintină duci în palmă ca o porumbiță și se desface în aer fintină în evantaiul porumbeilor, în curcubeu o cravăță o feșă din pupilă și-ți alunecă prin degete mătasa poemului, vîntul și umple, cămașa se umple cu respirarea cîmpului, cu gurile stelelor.

Sînt martor, Ilarie, cînd lui Prometheu, pe sfîncă, i-a tras două palme și ochiul tău s'a rostogolit ca un ghem de flăcări printre cerbii fugiți din marmură în singele tău; ai aprins ca pe un candelabru ochii lupilor și bolevanii i-a prefăcut în pîne, săturîndu-se vrăbiile înghețate în paharul iernii.

Acum 5 ani, cînd te-am cunoscut, și-am adus cel mai stîngacdar: volumul cu poeziiile lui M. Săulescu. Ți-aduci aminte? Era bibliotecarul unui cerc de intelectuali. Prin părul tău, ca fulgii scîipeau neliniștile. Din poezie și-ai făcut o pijama ca din fluturi și ochiul tău era în fund; unul cu aureolă și cu sfînți ca un altar, celălalt cu taburete înalte, cu zinc și cu esente ca un bar. Era restriștișilor, veghia cel dinătu. Voit prefăcuse și oimul alb de pe umăr în bufnișă. Eșit din sălile de gimnastică, te conducea pînă acasă, ca o tuberculoasă, luna. Apele putrezeau în glezne și lebedele erau albe de spleen.

1924, Anul jassului, și s'au deslințuit cuvintele ascunse ca arama, ai trecut pugilind fantomele cu 75 H.P. De pe balconul *Punctului* ai fost îndelung ovaționat de propriu tău glas și într'un sigur circuit stadionul s'a mărit la *Integral*.... dar imaginea ta mă copleșește, dragă Ilarie, în aroma ta mă lichefiez, statura ta e cu mult deasupra puterii mele, mersul tău îmi fringe creioanele și nu-mi rămîne de cît gura ca o pasiune, să te sărute

Creatorul

Căpetenia—avantgardei constructiviste—revine în mod irefutabil lui Marcel Iancu.

Desăvîrșit mănuitor al penelului, creator al unei noi arhitecturi, aduce același aport de intelectualism înviorător în scrierile său.

Hulită de vechii tradiționaliști, arhitectura modernă își urmează azi drumul cu o siguranță uimitoare, fără putință de a fi doborâtă.

In această luptă, Marcel Iancu își are meritul lui. Cei care doresc dovezi, să se ducă să admire cei care au realizat el în strada Negustorii.

E în această clădire tot ce poate fi mai convingător în arta nouă: geometria suprafețelor, raporturi de formă, culoare, lumină ce irumpe prin cristalul ușilor. Nu e stil, e o concepție.

Acelui care a dat lui Marcel Iancu posibilitatea acestui efort, o mulțamire și o strângere de mâna.

Ion Tăutul

RÎNDURI pentru conservarea amintirei. Lui S. P.

Îeșind din aburul butoiului-restaurant, am pornit tusei pe trotuarul rulant, luminat în dansul stelelor electrice, care ne făceau cu ochiul.

LUMINILE spun adevăruri și ne ghicesc în palmă.

Narim se sfătuim cu slima ce și-o purta, hotărind să-mbrăcăm o fașie din gîndurile ce ne posedau în beciurile instinctelor.

INTUNERIC.

HO-HO-HO-ce'ntinse sănătatea coardele dorinței și cum îmbrățișăză coarnele racilor, carneau pudrață cu fărime de oglinzi.

Vrem, vrem.

Dorințele ating recorduri. Un colier de sifoane atîrnătă de elajul unui sfîlp de tramvai, mănbile pe o terasă căptușită cu pămînt.

Roțile dinjăte tresaltă arcurile.

O pilnie de gramofon conduce caii circului într'un cerc vicios, iar sfîrcul biciului directorial explodează cartușe oarbe.

Clownii se tăvălesc în bălegarul cailor „pur sang“, curând arena.

Vizităm menageria luminată de licuricii din pupilele animalelor.

P A U Z A pentru
Solfegiu de
în măsură animală

Poofii domnilor, spectacolul începe după fiecare pauză. Timpanele bat tactul-tîmpeloi și orchestra arterelor cîntă 1812 Ecouri se zbat în sufletele de cirpe și nu nîlnesc granitul ce vibrează.

Pozăm aparatului înregistrator de chipuri și nu ne recunoaștem epiderma.

Nu ne recunoaștem!

Nu!

Un lătrat violează duminalul repaus, al contemplării portretelor noastre, pe cari le expunem în bioul stării civile.

Zorii treceau Atlanticul.

URMUZ No. 4. *Vitrină de artă nouă la Cîmpina.* Aci își etalează aile unei chemări, poezia tînără a lui George Bogza, căutînd un strigăt cerul din el. Dar convulsile neîntrerupte vor căli odată, în azur, trîmbîntărită.

Debutînd, modernismul lui simpatic prin voioșie, sfîrteca în brațe poetului jerba unei ardori.

In acelaș glas colaborează d. Al. Tudor-Miu complecînd meeting-

DER STURM — Die führende Zeitschrift der neuen Kunst.-Berlin H. Walden.

Herwarth Walden: *Im Geschwieg der Liebe* (Gedichte).

Filmul meu Anul II, No. 9 și 10. Directori Menalque și M. N. Marn

Cămașa de forță

Unul dintre noii veniți în gramatică e neînțrecut plăcîtisit de literatură noastră. Il știm admirator simultan al lui Apollinaire și Anatole France; Paradisul statistic și al Flautelor de mătase; l-am văzut încercînd matură și ingenue în foiletoane scrise cu biberonul și mai știm că dacă numele lui n-ar ascunde fals o circumcisie — fiindcă scrie sub potcoava orice doxă a d-lui Nae Ionescu — ne-ar fi acuzat de izraelitism. Neputînd, din această penibil de ambiguă menghină, se hîrtuje amintind de vernisage înălțate cu lumânări, afișe cu canonade și mai ales de cluburile prin lăptări.

Dar laptele e un bun antîdot pentru poezia care te înneacă, finarbălist!

Dar nu-i răspund ca să mă redresez în temeritatea de unde mă clătină și nici ca să-ji satisfac ambuscada ta intelectă; ci pur și simplu că să-ji pot spune — pentru deapururi — **pîră!**

Nestle sic

Exema literară

Natura și părinții i-au zămislit viață, ochi și un rudiment de creere — tinerețea împreună cu un doctor oculist, o pereche de ochelari spinzuți pe nas, iar cei 60 de ani și mai ales scremul intelectual, un păr al și un cioc destul de delicios.

Figurina această răspunde la numele de Mandalache Blegomirescu și trăs de cioc se subîntîlnează profesor de estetică și autor de volume.

Unit de ofițerul stării civile cu o persoană de sex feminin, s-au trezit după nuntă rude directe cu Shakespeare și Ibsen încasînd drepturile heredelor colaterale de autor.

Procurator al animalelor și mai ales al dobitoacelor, răspunzînd — în numele lor — cu numele de Radu Bucă.

Cel mai perfect mănuitor de greșeli gramaticale și de cacofonii literar vorbite și scrise.

Patronul „Institutului pentru confecționarea geniilor de ambele sexe Membră... pardon, geniile se ocupă cu adularea maestrului.

Iar EL își plimbă majestatea cu lichie de hîrtie prin „cîmpile elizee“ bătînd cîmpii.

Să autodefină „exema literară“.

Ion Tăutu

In subsolul „Opiniiei“ un speriat de „noile formule anarchice“ futurism, dadaism“, Ion Micu, (pseudonimul d-lui Ion Microcefalul) ne denunță Inteligența din stomac a microcefalului cu „senzibilitatea bolnavă, insuficientă de înțelegere, etc...“ digeră cu mare greuțate literatura nouă și își scurgă părările băloase. Fringe săgeți de mucava în Marinetti, Prampolini, Trista Tzara, Dessaix, Picabia, Esenin, Mandelstam, Vinea, Călugăru, Ilarie Voronca, Stephane Roll, Săşa Pană.

Nu-i „șarlatanism“, micu-cefalule! nici „exploatarea masselor cîștișoare“ (nu ne adresăm lor): imprimatul, expediatul, remiza vînzătorilor sunt îndoînită costului de vinzare.

„Anarhism?“ Dacă prin anarhism a înțăles un cuvînt nou dăltuit, expresie sugestivă, rapidă, plastică un vers penetrant și scăldat în sevă pură, DA. Atare anarhism am făcut și continuăm. Celălalt — confuzia — e în capul (problematic) al micu-cefalului.

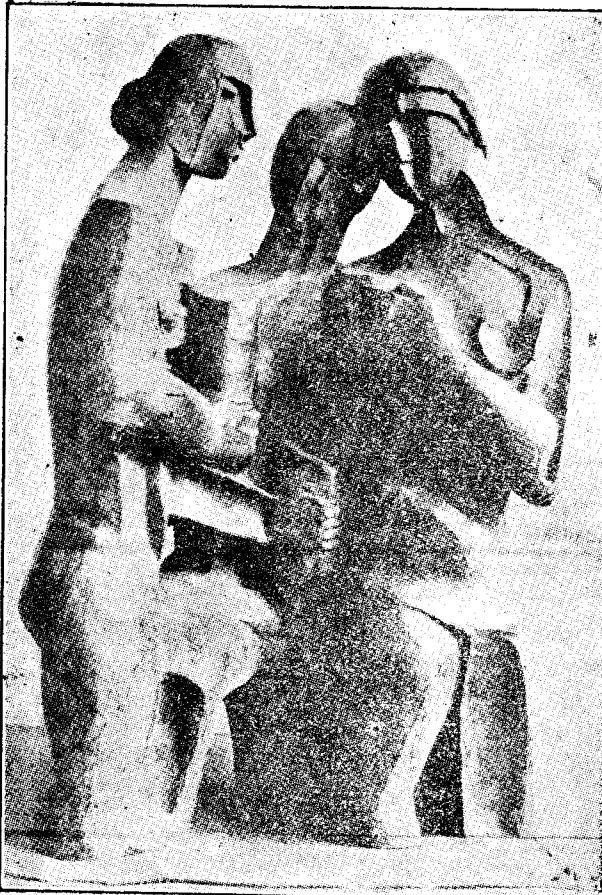
Sfătuim pe acest domn să ia un Koprol și să-și gargarisească gură cu hipermanganat.

unu

u n u

avantgardă literară

CORESPONDENTA: București I,-Căsuța Poștală, 11
Dorohoi,-Str. I. C. Brătianu, 3

avantgardă literară

septembrie 1928

No. 5

2 lei

colaborează: ion călugăru, gheorghe dinu, av. dudl, madda holda, m. h. maxy, moldov, sașa pană, stephane roll, ilarie voronca, zadkine.

Tekirghiol

Noroiu! te cuprindă ca surfs sau ca algă galopează înima savană acest zid
cind vînătoarea urcă pe cer ca pe o targă
și prin apele calde vîntul în cîrji proptit

O ușe precum ciîne prepelicar te cere
pasele chiuie (ce cor) genunchiu-amar
dar servitoru-aprindă lumina din artere
și aerul ca trepte suie în mădular

Pasul pînă 'n trecut numerotat ca trăsură
simfi limba cu zăvorul și pîntec ca un pres
ațe sălbatece peste pleoape trecură
îngă umeri ca poduri bretele cind dau greș
în afară de astă orașul e o gravură
si munjii nu sărută văzduhul prea destins
uștepi o întoarcere ochiul în arătură
ce sprînceană sexul de ierburi sărate lîns
Stai în tristețe singur cu frunzele uscate
cum sufletul ne leagă cordonu-ombilical
cerul se adințește pe sălcii ca un spate
în liniștea se'ncchiagă în sînge cu metal

ilarie voronca

Cameie

la tropice te plimbi invăluită în liane
arnea piciorului tău imprimă pe nisip icoane
dol în carne cioplit; îți dăruie cunună
în vanilii: fruct cilindric de culoare brună.

Cartă postală

lui moldov

Fate ce-ți porți exilul calvarul
într-un tîrg inert inutil bolnav de splîen—
cîri petiții analfabetilor sfaturi celor timpi
au măsori capacitatele butoaielor cu vin.
rbitele tuburi Crookes și Roentgen privirea ta
ise că și vede ce alții nu văd, capul triaj,
ocul scalpel sintetizează sonor fraza nouă
în îngă tine și-ți strig curaj!

VIENĂ, August 1928

sașa pană

Sonet

Primește-mă cum sună: înveninătă
de ultimul pocal de soare; cătă
spre umărul meu gol și umilit
de mai sticlește scama unui mit.

coboară-mă șiută între vii
adaugă peste stihul meu trecut
inconsistență albă; nu ieși
pînă nu apune visul meu avut.

amenajat mormîntul meu cu arme
nu va pluti; va sta să ardă ora
căldurilor obscene. Peste flora

fetidă a iubirii vin să darmă
minusculă ciocântoare de-argint
teatrul beat al zorilor de-alint.

av. dudl

Din Ramon Gomez dela Serna

Pare natural ca păsările adormite să cadă de prin arbori.

Trîsnetul nu-i decît o specie de tire-bouchon înfuriat.

Acest pește era alit de enervat în borcanul lui, încit fără
să-mi dau sama — cum și-aș da drumul unei păsări — l-am
azvîrlit pe fereastră să zboare.

Sunt unii oameni emfatici și violenți, cari iscălindu-se par
a izbi cu biciul.

Cuțile de conserve „executate” rămîn cu limba lor de fier
albă — înafără.